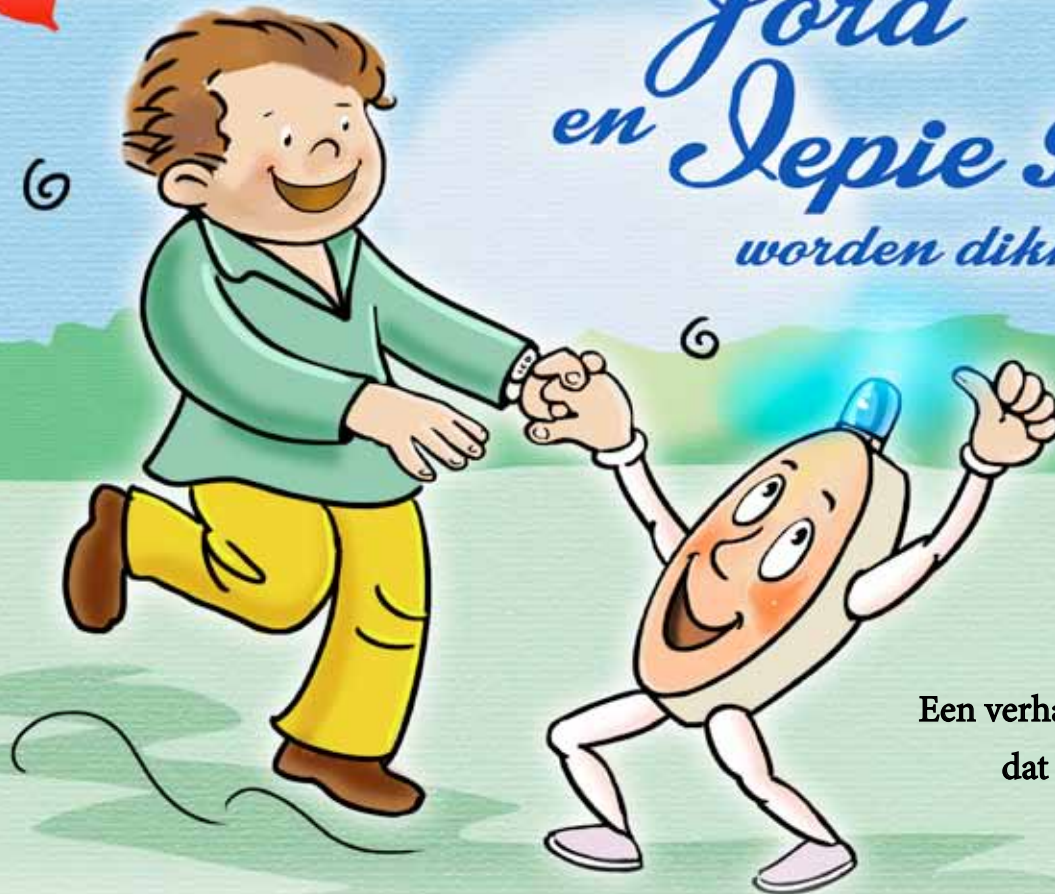

Jord en Iepie ICD

worden dikke vriendjes

Een verhaal over een jongetje
dat een ICD krijgt

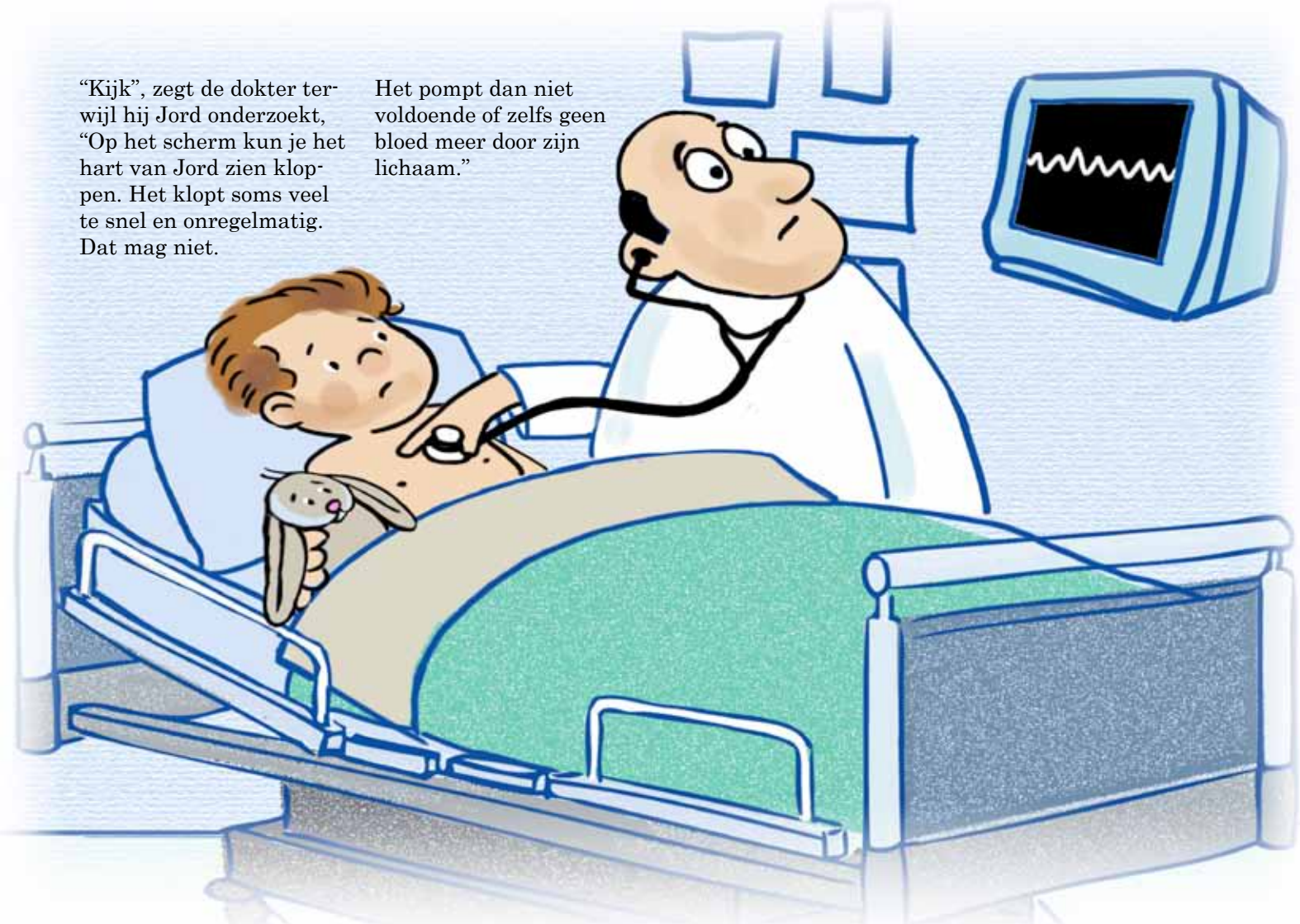
Hier is Jord. Hij ligt in bed in het ziekenhuis. Hoe dat gekomen is? Jord voelde zich niet lekker. Hij was duizelig. Toen is mama met hem naar de huisarts gegaan. Die onderzocht Jord en zei:

“Er is iets mis met het hart van Jord. Daarom moet u hem naar het ziekenhuis brengen.” En dat heeft mama natuurlijk meteen gedaan.

“Kijk”, zegt de dokter terwijl hij Jord onderzoekt, “Op het scherm kun je het hart van Jord zien kloppen. Het klopt soms veel te snel en onregelmatig. Dat mag niet.

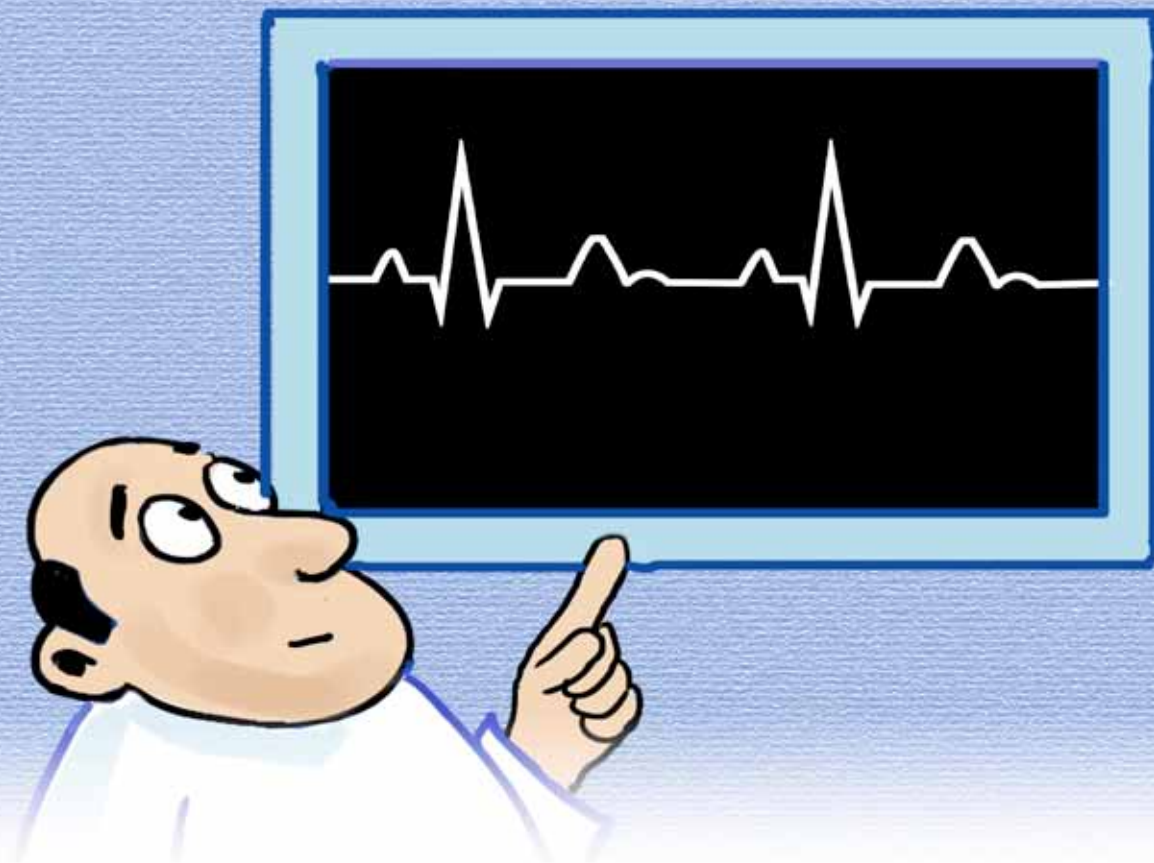
Het pompt dan niet voldoende of zelfs geen bloed meer door zijn lichaam.”

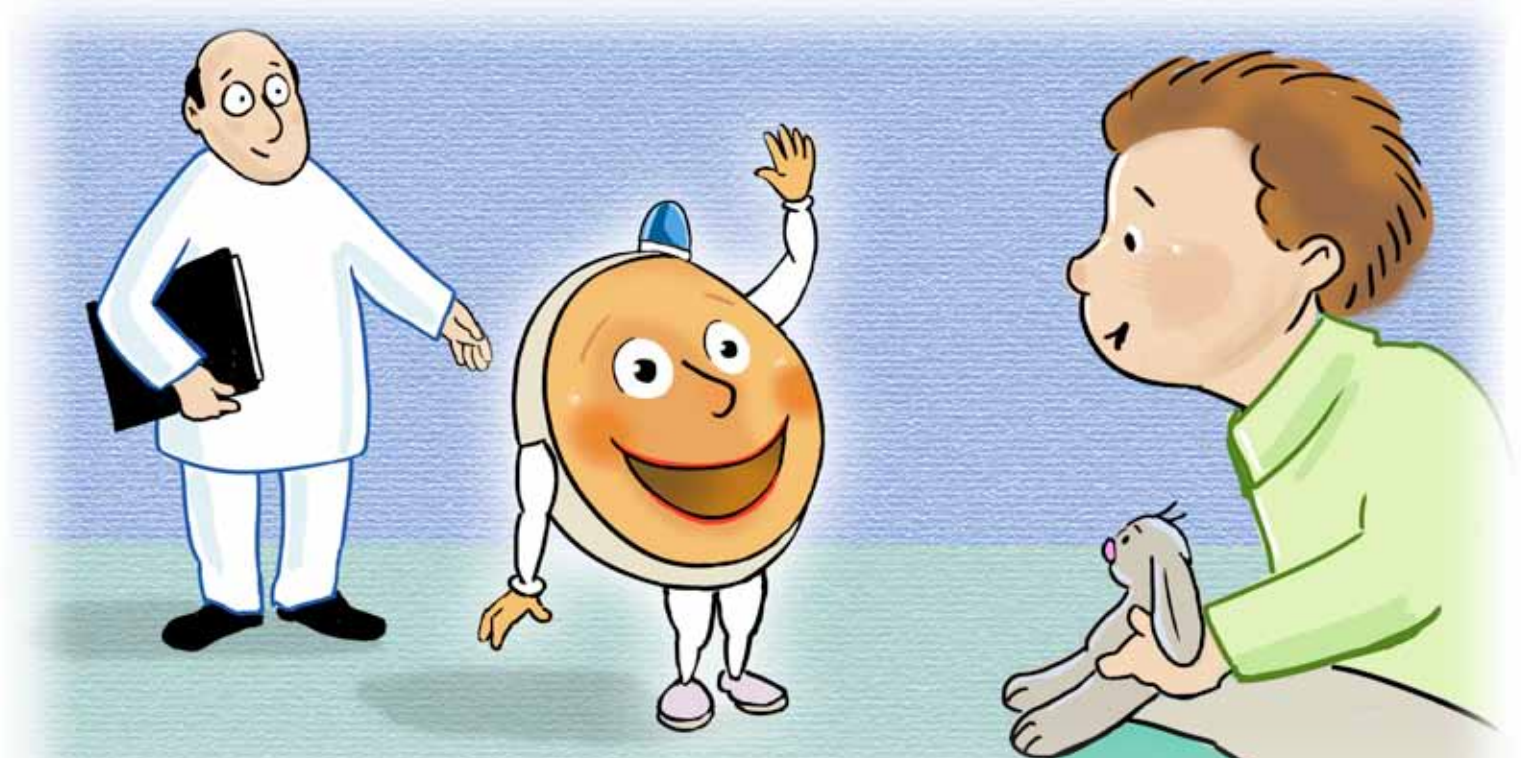

“Je kunt zeggen: Jords hart pompt, het krijgt geen benzine meer. Daarom is Jord duizelig geworden. Hij kan ook bewusteloos raken. Als er dan niet snel hulp komt, kan hij zelfs overlijden. Maar daar moeten we niet aan denken.”

Om uit te leggen wat hij bedoelt, toont de dokter mama en Jord een hartfilmpje waarop te zien is hoe Jords hart eigenlijk zou moeten kloppen.

Om ervoor te zorgen dat Jord niet dood gaat als zijn hart plotseling niet meer regelmatig klopt, krijgt hij van de dokter een vriendje: Iepie ICD.

Iepie gaat voortaan dag en nacht op Jord passen. Zodra Jords hart 'op

hol slaat' grijpt Iepie in en zorgt hij ervoor dat Jord zijn hart weer gaat kloppen zoals het hoort. Dat doet hij eerst door het afgeven van een aantal kleine schokjes. Daar voelt Jord niets van. Luistert het hart van Jord dan nog niet dan wordt

Iepie boos en geeft hij het hart een grote schok.

Dat voelt Jord wel maar Iepie wil natuurlijk niet dat hij dood gaat, want Jord is zijn grote vriend. Iepie is dus eigenlijk erg slim. Jord kan echt op hem vertrouwen.

Hier zie je 2 plaatjes van Iepie's of ICD's zoals ze echt heten.

Deze Iepie of ICD is met één of meer draden verbonden met het hart van Jord.

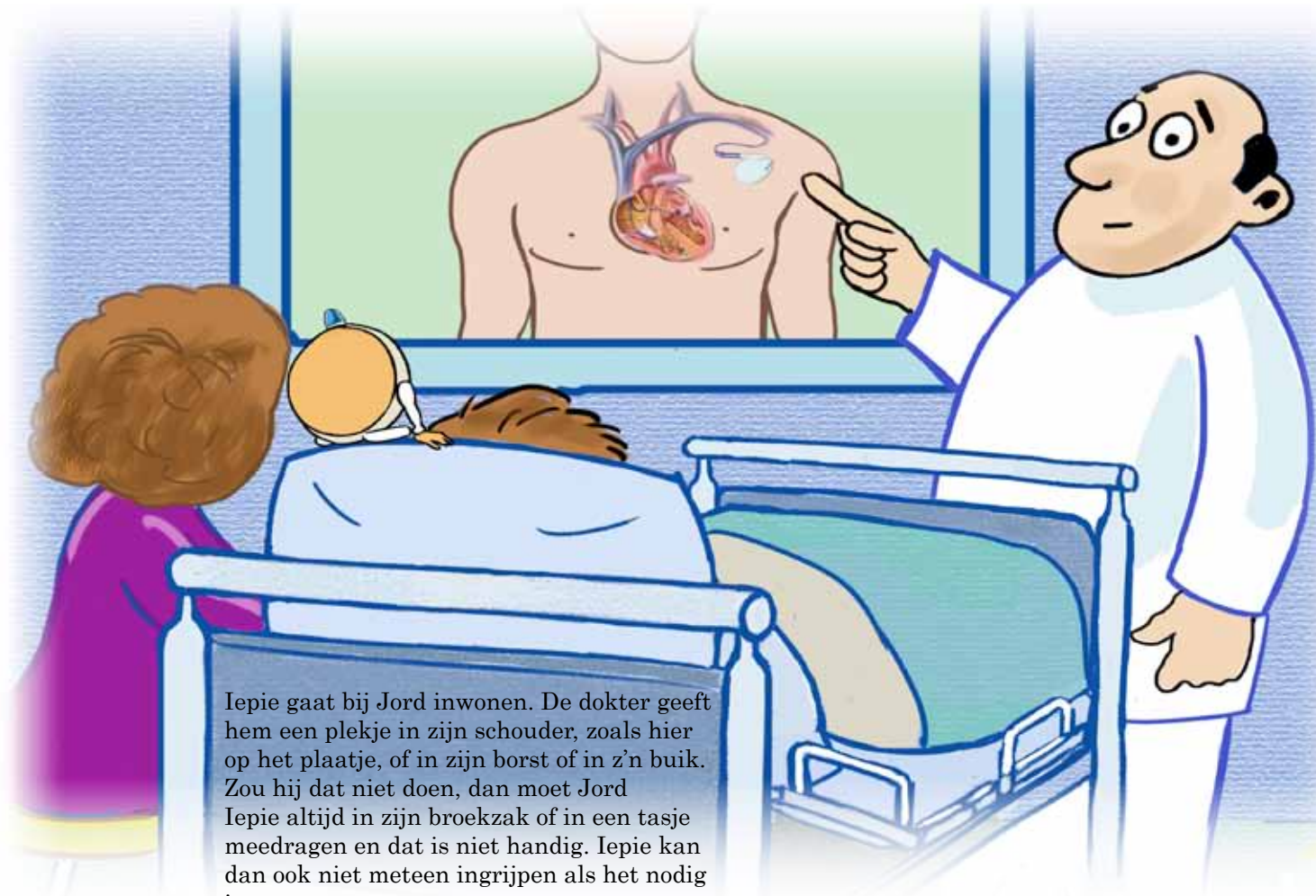

Bij deze Iepie of ICD loopt de draad niet naar het hart van Jord. Dat is wel zo gemakkelijk.

Een ICD is maar klein. Eigenlijk maar net zo groot als een luciferdoosje. Binnenin zit een kleine computer met een batterijtje. Die zorgt ervoor dat

de ICD het hartritme van Jord regelt of herstelt. De dokter kiest voor Jord de ICD die het beste op zijn hart kan passen.

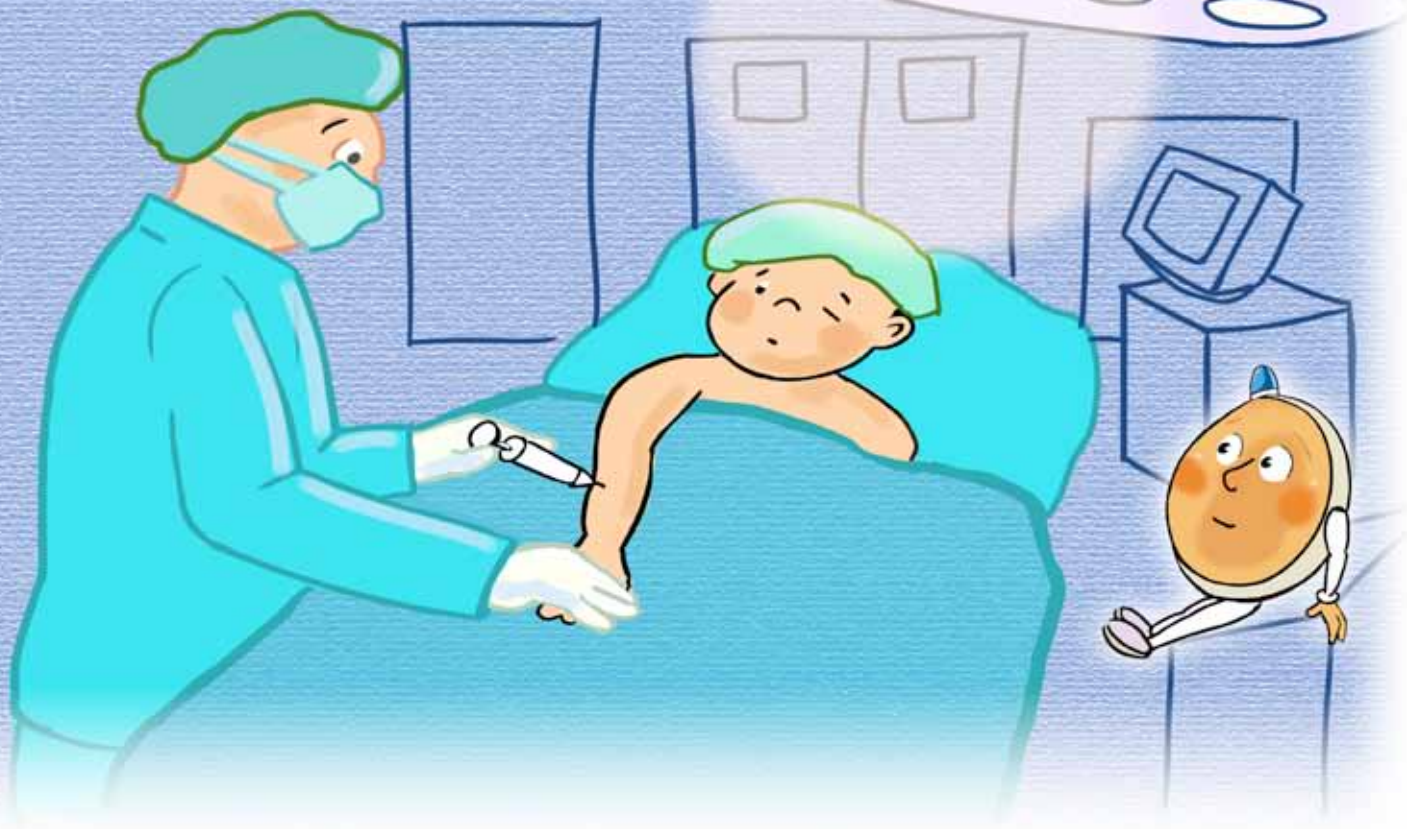
Wel 6 tot 10 jaar gaat zo'n ICD mee. Daarna moet hij vervangen worden en krijgt Jord weer een nieuwe Iepie.

Iepie gaat bij Jord inwonen. De dokter geeft hem een plekje in zijn schouder, zoals hier op het plaatje, of in zijn borst of in z'n buik. Zou hij dat niet doen, dan moet Jord Iepie altijd in zijn broekzak of in een tasje meedragen en dat is niet handig. Iepie kan dan ook niet meteen ingrijpen als het nodig is.

Het is tijd voor de ingreep. Jord wordt naar de operatiekamer gebracht en krijgt een prikje. Daardoor valt hij

in slaap en voelt hij er niets van dat de dokter en zijn helpers Iepie een plekje geven in zijn lichaam.

Eerst maakt de dokter een klein sneetje in de schouder, de borst of de buik van Jord zodat Iepie naar binnen kan.

Daarna legt hij Iepie op de plek waar hij gaat wonen. Als er één of meer draadjes naar het hart van Jord lopen, maakt hij die met

schroefjes aan Iepie vast. Daarna maakt hij het sneetje weer netjes dicht.

Terwijl Jord slaapt, spreekt de dokter met Iepie af wanneer hij het hart van Jord moet helpen. Dat doet hij met het toestel naast het bed. Daaraan zit een soort computermuis die de dokter op de plaats legt waar Iepie zich onder de huid bevindt. Daarmee kan hij als het ware met Iepie praten.

Nadat de dokter Iepie een plekje heeft gegeven in het lichaam van Jord, moet hij nog een één of twee nachtjes in het ziekenhuis slapen. Dat

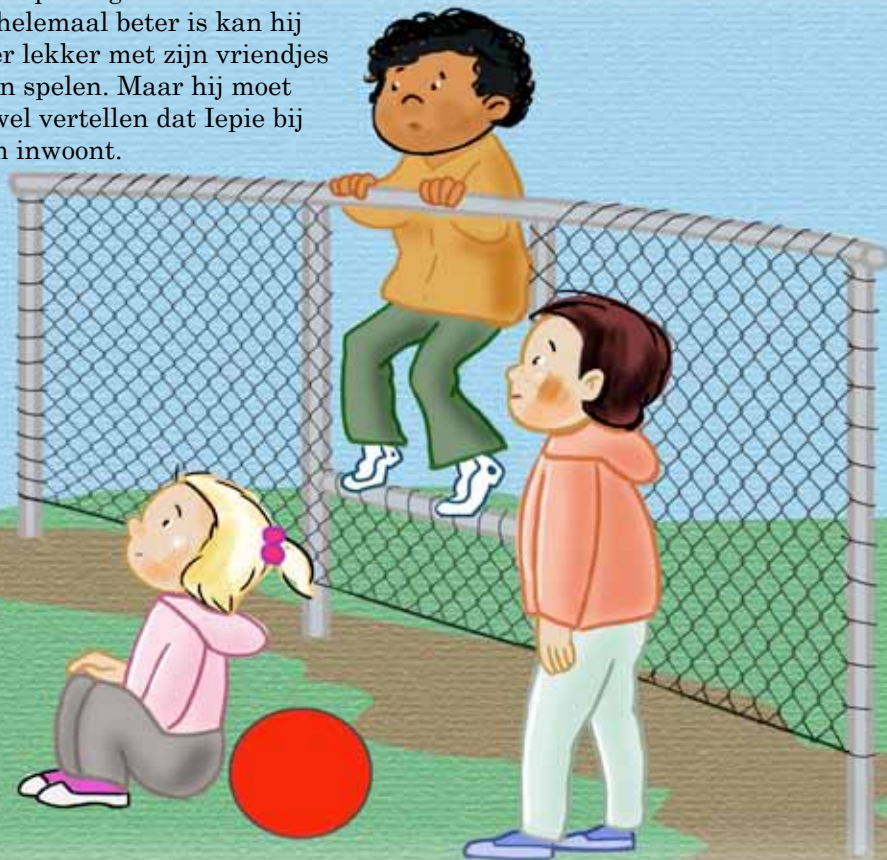
is nodig om de wond te laten genezen en om te controleren of de dokter met Iepie goede afspraken heeft gemaakt.

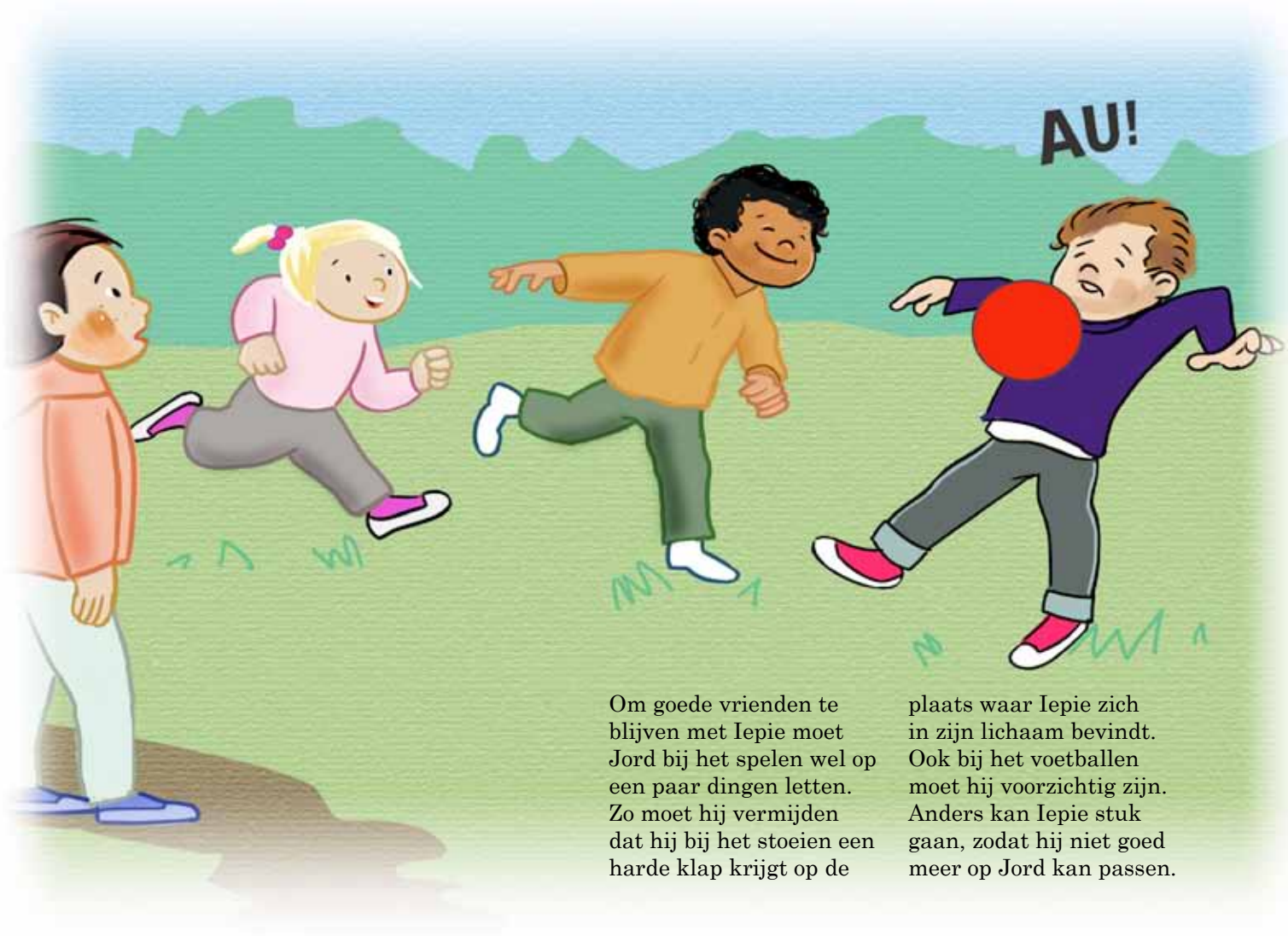

Jord is weer thuis. Mama en papa zijn trots op hem omdat hij zo flink is geweest. Daarom hebben ze de kamer versierd en voor het raam hangt een 'Welkom thuis' slinger. Op tafel staat ook een cadeautje voor hem klaar.

De eerste weken na de operatie moet Jord nog voorzichtig zijn met Iepie. De wond moet helemaal genezen. Als Iepie zich onder zijn schouder of in zijn borst bevindt, mag hij daarom zijn arm niet te hoog optillen. Alleen moet hij af en toe naar het ziekenhuis omdat

de dokter wil weten of alles met Iepie nog oké is en als hij helemaal beter is kan hij weer lekker met zijn vriendjes gaan spelen. Maar hij moet ze wel vertellen dat Iepie bij hem inwoont.

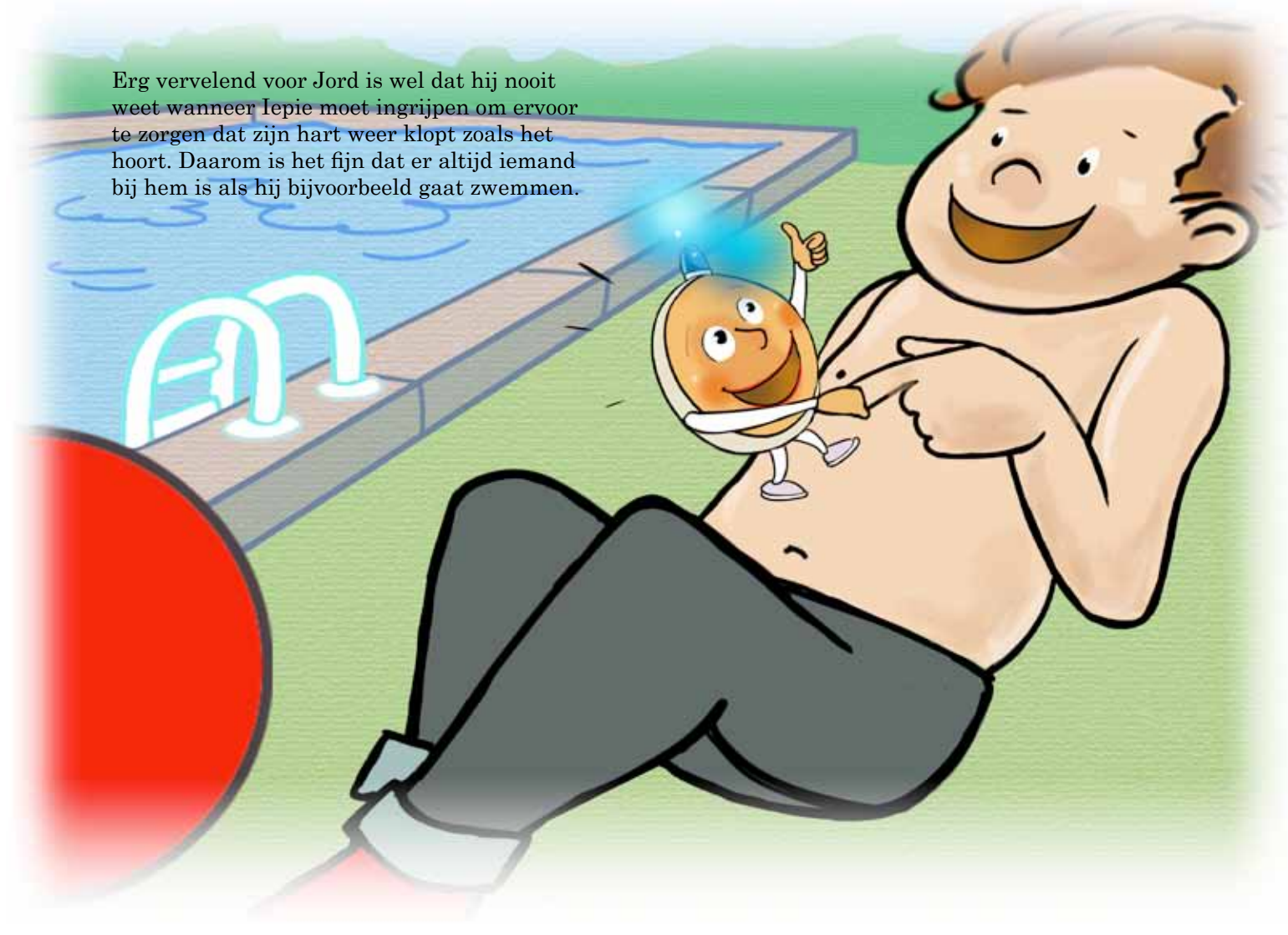
Om goede vrienden te blijven met Iepie moet Jord bij het spelen wel op een paar dingen letten. Zo moet hij vermijden dat hij bij het stoeien een harde klap krijgt op de

plaats waar Iepie zich in zijn lichaam bevindt. Ook bij het voetballen moet hij voorzichtig zijn. Anders kan Iepie stuk gaan, zodat hij niet goed meer op Jord kan passen.

Je ziet dat Jord een gewone jongen is als jij.
Je merkt alleen dat hij een vriendje heeft als hij een
keer onwel wordt zoals hier omdat zijn hart veel te
snel of onregelmatig klopt.

Erg vervelend voor Jord is wel dat hij nooit weet wanneer Iepie moet ingrijpen om ervoor te zorgen dat zijn hart weer klopt zoals het hoort. Daarom is het fijn dat er altijd iemand bij hem is als hij bijvoorbeeld gaat zwemmen.

Omdat Jord nooit weet
wanneer Iepie moet
ingrijpen is het prettig dat
de mensen weten dat er
iets mis is met zijn hart.
Daarom draagt Jord een

kettinkje aan zijn arm.
Daaraan zit een plaatje
waarop te lezen staat dat
hij hartpatiënt is en dat
Iepie ICD bij hem inwoont.

En zo werden Jord en Iepie
dikke vriendjes.

Jord en Iepie ICD

worden dikke vriendjes

Tekst:

Frans Mol, Bergen op Zoom ©

Layout en illustraties:

Eric Elich, Bergen op Zoom ©

Met dank aan:

Leendert van den Beukel

Coördinator elektrofysiologie

Amphia Ziekenhuis, Breda

Natasja MS de Groot

Hartritmecardioloog

Erasmus Medisch Centrum, Rotterdam

Eefje Postelmans

ICD-verpleegkundige

Amphia Ziekenhuis, Breda

Jord en Iepie ICD worden dikke vriendjes is een
uitgave van de Stichting ICD dragers Nederland

1e druk, Zaandam 2015